

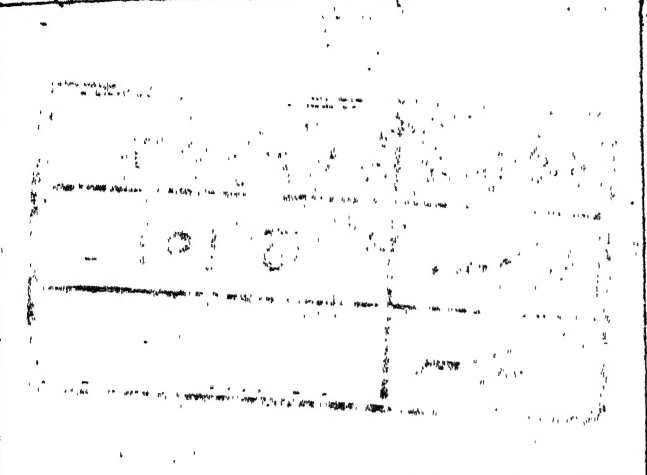
وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا

مَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا
مَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا

دعا بکن که من قصد آورده ام
 کین احباب این دل کی با هم
 بناهای عالی دست رین
 بهنادن خاطر خرم مضامین
 ناله خند و عای عشقانه

ای دی زبان ناله و عای
 دکھا دون جلوه حسن عیبی
 اجازت خواه لطف گفت گوئی
 خنوشی بھر لطف گفت گوئی
 نظر لوت سخن سی پادرسا
 ابھی نادیده حسن مذعاب
 حریف ناله پیداد ہون دین
 شریک محبت فریاد ہون دین
 دل مشتاقی پابند الم بس
 نفس تاد کسب صیب غم بس
 سحاب آسا عطا کر چشم تر بیان

بسم اعد الرحمن الرحیم

کہ آپہنچا دم تجھ پہ شکل
 سر حمد خداوند جهان ہی
 عدم سی عالم ہستی میں لایا
 بنایا صورت آئینہ حیران
 گریبان کو سکھایا چاک ہونا
 بھری دامن کین تخت جگر سے
 لب بلبل کو دی رعنت فغان کی
 کین ہی خاطر اندوہ کین میں
 کسی جا کم کسی جا بیشتر ہی
 خود مجروح تیغ دست دہی

اجازت و خیال قاصد دل
 پی تعظیم استقبال جان ہی
 زمین و آسمان جسمی بنایا
 دکھائی جلوه ہای حسن جهان
 دل عاشق کو بخشا خاک ہونا
 گھر ریزی کین کی چشم سے
 جیاغنون کو دی راز بہان کہ
 کین ہی جلوه گر حسن کین میں
 نہان ماسکارا جلوه گری ہی
 زیادہ دم سی حمد صد ہی

صیبت ادا آخوش طوفان
 صیبت ادا آخوش طوفان
 صیبت ادا آخوش طوفان
 صیبت ادا آخوش طوفان
 صیبت ادا آخوش طوفان
 صیبت ادا آخوش طوفان
 صیبت ادا آخوش طوفان
 صیبت ادا آخوش طوفان
 صیبت ادا آخوش طوفان
 صیبت ادا آخوش طوفان

خون پود روی آتش جان
 عطا کر سلسلہ زینت بی
 تعلق دی پوشان خاطر کی
 خواہاویلائی تا کب نہ
 پری

بخوان تک پندیده رنگ
دیم خورشید که در آید
بخوان تک پندیده رنگ
دیم خورشید که در آید
بخوان تک پندیده رنگ
دیم خورشید که در آید
بخوان تک پندیده رنگ
دیم خورشید که در آید

سکه زون جامه در آیم چون
چهره حضرت پیران
سکه زون جامه در آیم چون
چهره حضرت پیران

کبان بی ساقی یکیش ادره آ رهی کبتک هوش پوش دل من جوانی مستیان دکلهای بی اشترهی جلوه گر حسن امل من لب ساغرین بساغر دمان می زمان لطف تیش بی غللی بی ادب فرمای قصد دل بی بهم شیر و اجدع لعل لعل گل رنگین بهار آفرینش زیار نگاه چشم ابل ادراک زمین لکهنو فیض قدم جبین ساهبی جو سنگ آستان در دولت سرو قف ملک بی شجاعت قبله نخوت پرستان عدو گر بطن مادرین جگر لعل تصور من اگر هو تیغ افکن	سبوشیشه صراحی سنا منی لا خرابی لارهای جوش دل من آنگون طبیعت آری بی عروس کارانی بی بغل من زبان موج می ای بی زبان بی عروج کیف عشرت آج کل بی خیال مدحت سلطان عالم طهر از مسند صاحب کلاه بی نسیم سبزه زار آفرینش خروشی کی طرح هر عیب سی پاک زیاده عیش پروری ارم دماغ مدعا بی آسمان پر زمین همپایه صحن فلک بی سختوت دستگیر نگدستان بنی تابوت گهواری سی پهل اجل کو خضر سجی روح دشمن
---	--

صورت رخسار غم خوش
نمایان شکلهای غم خوش
صورت رخسار غم خوش
نمایان شکلهای غم خوش
صورت رخسار غم خوش
نمایان شکلهای غم خوش
صورت رخسار غم خوش
نمایان شکلهای غم خوش

بخوان تک پندیده رنگ
دیم خورشید که در آید
بخوان تک پندیده رنگ
دیم خورشید که در آید
بخوان تک پندیده رنگ
دیم خورشید که در آید
بخوان تک پندیده رنگ
دیم خورشید که در آید

۴
 بنادین خامه جادور
 بنادین که جای آن سر بی یاد
 که من جمکو دعای خیر سی یاد
 بهمان سیای فسون عشق آغاز
 که زبان و خامه بین آب بین هزار
 که من جمکو دعای خیر سی یاد
 بهمان سیای فسون عشق آغاز
 که زبان و خامه بین آب بین هزار
 که من جمکو دعای خیر سی یاد
 بهمان سیای فسون عشق آغاز
 که زبان و خامه بین آب بین هزار

بلاغت زادہ طبع رسا ہے
 جو نسبت وی زمین کو آسمان سی
 لکھی گر وصفِ حُسنِ ماہِ پارہ
 اگر فرصتِ تجویِ چرخِ کہن دی
 یہہ افسانہ جو تیری رو بروی
 اسی حُسنِ زبان دی پھر خدا را
 بلند می ی ذرا اوجِ بیان کو
 گذارش کی یہی معنی تنگی ارشاد
 تصورِ مینِ مری آتا اسی ایسا
 پھر اسکی بعد با طرزدل آرا
 ولی وہ نوع و سانِ معانی
 کسی دیکھا نہیں ہی سایہ او کا
 یہی کچھ عذر کا میری سبب ہی
 کہا یہہ کیا تجویِ بدِ نظر ہے
 جچکا شیشہ کہ چپکلی شوق کا جام
 مگر مانِ اصلِ مطلب میں کسی جا
 بہر صورت ہو احوق و ناچا
 فغانِ دردِ جو کچھ یاد آئے
 بس اب لازم ہی اربابِ سخن کو

فصاحت گر درادِ مد ہے
 سجا سخی زبان دو جهان سی
 مٹی ہر دایرہ چشمِ ستارہ
 اسی کی نام سی داؤدِ سخن دی
 خلافتِ طرزِ طلبِ زلفِ گوہی
 نئی صورت سی رنگِ طبعِ دہلا
 جلاد دی جو ہر تیغِ زبان کو
 کہ ای سرمایہٴ لطفِ خدا داد
 شکوہ دہلوے نی اسکو لکھا
 ہو اچھی نر این خامہٴ فرسا
 زمین اب تک جھسی گرمِ لہ تانی
 خدا جانی ہی کیا پیرایہ او کا
 نہیں ارشاد سی انگار کب ہی
 ہر اک کا طرز اپنی طرز پر ہے
 کسی کی پیروی سی بھلو کیا کام
 کمی بیشی روار کہنا نہ اصلا
 لکھی محسوس ہر ج میں چند اشعا
 مصیبتِ آشنا تھا کہہ سنائے
 کہ جب دیکھیں مری نقشِ کہن کو

وہ دارد و دی کہ ہو افسردہ ماتم
تزل یای کیف کاوشش غم
شکت توبہ ہو جلد نہ بزار
وی ای زندگی بدام و بسوی
من گذر ایرونی ابر و سوس

کعبان پر طغیانی کی طرف نوجوانی
غنیّت ہی کوئی دھرم نہ لگا ہی
کسی شل خضر طول بقا ہی
کسند عمر و دم نہ غائب مباد
ہر اک سو ہی فریب غائب مباد
کدین لگا چہ حال ہی زمانہ
نہا نہیں حال ہی زمانہ

کجی بیکیان
 رنگ زلف بر چمن
 کبان یک فیض مضمون کی گزالی
 طبیعت کو گزالی ہی کہا کی
 سنایون ہی کہ محو و جہاندار
 زنی بچی کچھ شغف آسان سی
 کجی بیکیان
 طبیعت کو گزالی ہی کہا کی
 سنایون ہی کہ محو و جہاندار
 زنی بچی کچھ شغف آسان سی
 کجی بیکیان

کجا طراوت کی کرنی نظار
که دیوون کیا بین قدرت کی آثار
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال

اوسے عالم میں وہ سرمایہ ناز کہ میں صرف سبب عجب میں زمانی میں نہیں کوئی خبر دار بہر و نہا میان شہر و بازار کھان ہی ماتم شام خمیری کھان گلابک عشرت بخش ہی کھان ہی وقت لبخ ناز دل کھان ہی لشکری بی بیان کھان ہی زحمت میم سی ہر دم کھان لطف فغان فرصت طلب سرد و سازسی ہی کون بچک سمجھکر دین کچھ ایسی ہی تین کسی پر تا نہو یہ راز افشا بل کی شکل مطلب کی طلب میں نظر آوے دیون سلطان دی پوش جوانب کا تماشا و بکھتا تھا بزرگ بوی گل جس جا گزرتا شب تاریک میں بہتر تھا تنہا غرض نگاہ ہمارے رشک فغور	ہوایون دل می اپنی صورت ساز بھڑائی مدعا آغوش شب میں مگر مان جا بجا دلہا ہی بیدار ہر اک کی راز دل سی ہون جردار کھان ہی شکر صبح خوش نصیبی ہجوم ناکہ کساد در کس ہی کھان بیتابی دل قص بسبیل کھان ہی غم سی شرف گریبان رگ جان پر خراش شہر غم کھان اکت کہان جوش غضب کسی ہی طالع ناسازی جنگ بہت سی سوج لیں پوشیدہ گہاں لباس مشکامی بر میں پہنا کہ جیسی دن چہی آغوش شب میں میرے کامل مگر بدلی میں و پوش قدم سر گرہم راہ مدعا تھا مسطر کو چہ و باز اکر تا خیال صبح و ہر کا تھا اجل کا جب آہنچا قریب قصر دستو
---	---

خلش بیداری طرز دل
چپائی ہی بخش میں صورت کا
کسند چکر ہستاد کا
زیادہ طول میں دھیم
رسانی میں سوزا غم
سر پاد و سر پاد
سر پاد و سر پاد
سر پاد و سر پاد
سر پاد و سر پاد
سر پاد و سر پاد
سر پاد و سر پاد
سر پاد و سر پاد
سر پاد و سر پاد

کجا طراوت کی کرنی نظار
که دیوون کیا بین قدرت کی آثار
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال
نظر آید جلال و شرف و جلال

کلامی زبان می بودی
دل عاشقی می بودی
بنین طاقت می بودی
عبدالمطلب می بودی
کلامی زبان می بودی
دل عاشقی می بودی
بنین طاقت می بودی
عبدالمطلب می بودی

که اتنی مین کیشته بی گرفتار
بتا تو کون هی آیا که هر سه
پیرا کرتا هی کیون راتون کو تهنا
مقرر تو کو لی هی دزد شکیبگر
نظر آتا هی محکو خلق آزار
طیغی مار کر روی جوان کو
کبودی تپی رخ روشن مین پیدا
یه عالم دیکهه اینا وه گرفتار
خوشی فی لبون پر زهر کهایا
الم از بس اثر پیشش جگر تهنا
عوض اشکون کی خون ل بهایا
کبا تو کون هی اوفتند ایجاد
خطا کبا هی هونی کیا مجلسی تقصیر
غریب بیکس و ناچار هون مین
نظر آتا هی کچه بیرحم و بیدر
غم الفت سی مطلق بیخبره
دعوت مین شهنظر فغان سی
نه دل فی ناز بیتابی اوتهنایا
کباشته فی که هون مین شهنظر

کها اوس سی که ای بیباک معیا
غرض رکبتا هی کیا سن نام و در
کمند پر گره سی واسطه کیا
تجبی لازم هی کرنا پنا بجز خیر
سنزای ناسزا کای سنرا و
گل سوسن بنایا ارغوان کو
دیهوان بهو صبط شعلی سی لپٹا
ریا حیران بزرگ نقش دیوا
هجوم بخودی نه آستایا
هر اک دم حال دل فوج دگر تهنا
کمال ضبط کیا کیا رنگ لایا
مجبی دیتا سی کیون تکلیف بیدا
مین هون کمو اسطی شایان تعزیر
بلاکش هون جگر افکار هون مین
تسمکاری مین هی تو یکده و فرد
تجبی کب حال پر میری نظر به
نه واقف هی جگر درد نهان سی
نه رختار ون پر اشک گرم آیا
زمانی مین مرا مشهور هی تضر

کون بیا مال مین دزد خنایا
کلامی زبان می بودی
دل عاشقی می بودی
بنین طاقت می بودی
عبدالمطلب می بودی
کلامی زبان می بودی
دل عاشقی می بودی
بنین طاقت می بودی
عبدالمطلب می بودی

کلامی زبان می بودی
دل عاشقی می بودی
بنین طاقت می بودی
عبدالمطلب می بودی
کلامی زبان می بودی
دل عاشقی می بودی
بنین طاقت می بودی
عبدالمطلب می بودی

غرض جب دل میں سبھاؤ پڑا ران
بہر آید دل بھردم در دو غم سے
رہی طفل سرشک چشم دیدن
فغان سی بس بخار دل کھالی
قصو زمین ہی کہتا تھا دلریش
کہ ہوتا ہی کرہ بیان سحر چاک
بہکل سخت خفتہ سو گیا وہ
خوش آیا یا کہ لطف بیوفائی
اجازت شاید کی کی نہیں ہی
پسند طبع ہی حسن نو آئین
عجب میں شکش کی دریاں بہن
کہ صدتی ہو یہاں شتاق دید
یہاں آخر ہو دم کی فوج خوانی
یہاں ہو ویران مٹھ ہستی
پس مردن ہی اس رخ ابدی
یقین ہی سوزش دل سی می جلا
ہزاروں خچن شدہ میں ملین اران
رہی گاتا ابد ماتم میں پر شور
نہ صوت کوئی دم دیکھی حسرت

کہ ہوں مثل شرردم ہر کا مہان
چچکا سر بابر احسان شمس
شہید خنجر ناز چلیک دن
سمائی دامن شب میں تالی
کہیں بظن نہو یار وفا کیش
نہ آیا کیا سبب وہ عاشق پاک
کہیں یا صورت دل کو گیا وہ
سوا میری کسی سی لو گائی
کسی یا شرط جانی کی نہیں ہی
بلائی جان ہی یاد یار ویرین
گر قرار عذاب دو جہان بہن
وہاں زینت بان ہوش کو دیا
وہاں ہو ابستہ ای بدگمانی
وہاں ہو تہمت بادہ پرستی
میں چونک اٹھو گا آغوش جدی
جدی حشر کو اٹھی کا شعلا
نہیں سینہ مگر گنج شہیدان
لب لبی سی زیادہ تر لب گور
سحر ہونی نہالی شام غم

سی کی ای فکرت قصیدہ کی ہے
نصیبان سے شمع اپنی کھلاست
نہ نہ ناز بہر راجحیت
نہ نہ زری ہی تنگ طبع ناخدا
نہ نہ چون استغاثی بین
نہ نہ بین نہیں بیان
نہ نہ حور کو یہ شت پرفار
نہ نہ ہر بیان نہ وقت

پہر ادن ہر بیان نہ وقت
فریب شوق ابوین
کسند اس واسطے لایا تھا ہوا
پلک زردی نہ ای سلطان ی جاہ
بونی جب چلتی چلتی شام
فراسوشی ہوئے آرا مہجوب
ہر آن نقش قدم کی گرد ہوا
قصہ دق میں رہا ناکند یہ کار

بہر بیان نہ ہر بی جاہ سوس
دو چادر کہ ہو اس شہر و کوس
دل کی نہ اس شہر و کوس
کہ پیا پوس
بہر بیان نہ ہر بی جاہ سوس
دو چادر کہ ہو اس شہر و کوس
دل کی نہ اس شہر و کوس
کہ پیا پوس

لفظ ای صفت کی ہے
لفظ ای غلامی کی ہے
لفظ ای آزادی کی ہے
لفظ ای شوق کی ہے
لفظ ای درد کی ہے
لفظ ای امید کی ہے
لفظ ای غم کی ہے
لفظ ای شکر کی ہے

نشان پیر و حی فقیل نہبان کا
 فلا فی جای اک مدّت سی مشہو
 ویان ضامن تجھی دون گاید کو
 جب آپہنچات یہ رب حلقہ دور
 کہا سوتا ہی یا بیدار او پر
 برنگ روح افسردہ بدن سی
 خزان دیدہ تہا کلہ ارجوانی
 ابد تہی ابتدا طول امل کی
 لکھی جسکو خضر حضرت سلامت
 برادر خواندہ خفاک و مالک
 زبان چرب سی آہستہ لولا
 خداوندان شہر آشنائی
 خلاف وقت ٹکومجہسی کیا کام
 جبین سا تہا جناب کبریا میں
 خموشی التماس گفت گو تہی
 دل افسردہ تہا پیمانہ نور
 کرواگا عسر من مدعا سی
 خبر کچھ ہی تجھی حال پیر سے
 سحر کو ہوگا شہر بان سردار

بنا پہلے پتا اپنی مکان کا
 کہا جا رہا کہ کونست حسب دستور
 یہاں ہی چل رہی ہمراہ گہر کو
 برای امتحان ششہ ساتھ لیکر
 ہلائی صورت دیوانہ زربخیر
 وہ نکلا سکی صدمہ رخ و محسن
 گل رخ ہو رہا تھا زعفرانی
 سرشت پاک تھی صبح ازل کی
 ہمیشہ خطہ من از راہ کرست
 ولی تھا سرد مہری میں سالک
 در دولت سر کو جب کیا
 کہ اے یاران انداز وفا فی
 بہم تم کون ہو کہتی ہو کیا نام
 میں صدمہ محو تھا یاد خدا میں
 تعلقی سے طبیعت ایک سوہتی
 زربخیر انگن جلوہ طور
 بلایا کیون مجھی خلوت سراسی
 کہا سلطان فی اوس شمع سحر
 کسائی تھی دزدی میں گرفتار

سدار است بجا
 جهان من یک
 مری صحت
 همیشه پند
 بوی ای عاف
 جی کی ای
 بی دینا
 که ریو
 نهین سلطان
 سدار
 کرد جو
 شنی شنه
 بود اقصو
 که نفرت
 خجالی
 صلا

مگر اک یار ہی وہ ہے میرا
 دلون میں صورت نقش تمنا
 ترخسہ ناز بر دایر طبیعت
 شرافت میں بہت عالی حسب ہی
 اگر وہ چمکے یوں دلگیر دیکھے
 عجب کیا ہی کہ از راہِ مرث
 جوان فی جو کبی اپنی ہوا میں
 کہا یہ بھی سہی ای دوزخسار
 اوسے ہمراہ لیکر شاہِ ناچار
 نظر آیا عجب عشرت کا سامان
 کہ ہی اک یار محوِ غلبہ تار
 او دہری غفلتِ حوش میں تاب
 ویمان ہی باتہ وقف گردنِ دوست
 جوان فی دیکھے شکلِ آسمان کو
 کہ ای یارِ بخا دشمن و فاد و شتا
 ہوئی ہی آج مثل عقدہ دل
 نہیں ممکن سوا تیری ربانی
 شفاعت خواہ ہی بی اختیار
 ملکہ اودہ صد ای یار سنکر

ایمن و بدم و ہمزایں
جگہ رکھنا ہی الفت سی ہر یا
حیا پر و روہ چشم مروت
گدا شرب ملکزا و لقب ہی
اسیر پنجہ وقت دیر و یکے
بجالاتی بدل رسم ضمانت
جگہ دی شہ فی اغوش ضامن
نہیں مجھ کو وہاں حلینی میں انکار
ہو واجب آستان بوس دربار
رہا نیرنگی گردون سی حیران
گرفتار ہلا ہی دو سرا یا ر
ادہر شتر زنیدہ رگ خواب
یہاں ہی آرزوی دامن دوت
یکار انگار محسوس بان کو
شفیق لطف فرما آشنا دوست
خلل انداز راحت ایک مشکل
خدا را جلد کرش کلمات فی
بجالاتا ہو سکے جو شہ طاری
چلا سیاح کی مانند مضطر

عزت بی خرمین جامی سی باب
که این یون غمزه سر کارش
همی سی خدمت عالم است
پیرا که تا یون مشهور است
براک کوی کی رستا یون
بیمه یون و یون
نظام یون و یون
سحر یون و یون

اسی کا یہی ہی زمانہ روای گوشت و شاہ
عذر کہ جرات تو کہ ادب ہی
نہ تو ملن تو با کون باعث
کے سب کے باطنی جہل کی
نانون کا کون کا کون کا
اسی کا یہی ہی زمانہ روای گوشت و شاہ
عذر کہ جرات تو کہ ادب ہی
نہ تو ملن تو با کون باعث
کے سب کے باطنی جہل کی
نانون کا کون کا کون کا

خیالِ نازکی فی سیرِ بصایا
خاکِ کعبہ پاؤں پر ایسی سیسی ہی
مری اوکلی دی ربط عاشقانہ
تھیں مندرقت گوارا ایکدم کی
مگر رکھی خمین مانند گوہر
برنگِ فضل اشکِ آرزو ہم
کسند تاب داد و مشک کو اثر
منصورِ حسن روی ماہِ سیما
سو ااس کے ہو کر کچھ اور منظور
لگا بد ہونی ہو گر کعبے چار
اگر سر کی چھوی ہوں شوقینِ بال
ہوا ہو بی ادب امن سی جو باہتہ
اگر وہی کالب کہتی ہوں مان
رکب ہوا اسکی نو پر اگر سر
نوا ہوں ساتھ گزرب نہالی
یکمان بہر لطف ہمزبان
پڑ مار تئی تھی وہ صاحبِ تران
وہ پڑھتی سورہ ولیل جدم
جبین میں جب غبارِ سجدا یا

کمر تک سائے کیسو نہ آیا
 اویسی جب دیکھو قد مون سی لگی
 جگر ہی تیر مرزگان کا نشانہ
 قسم ہی درمیان سرخ و الم کی
 غبار کوٹ روی مدعا پر
 نگہ رکھتی بین باہم با وضو ہم
 اوڑھ لیا تھی تھی فھر پری پر
 مین رہتا رات بھر محو تماشا
 مری آنکھیں ہوں یارب چشم نامو
 سدا رکھ مشل چشم یارب یار
 رہوں مین لف کی مانند پامال
 برنگِ شلخِ بی بر قطع ہو مائتہ
 رہیں مشل چوس تاختر نالان
 نہ مج کو خشتِ بالین ہو میسر
 ہلال آسار ہی آغوش خالی
 گوارا سب تھی جو آسمانے
 مرا تہا نصف خسار ایمان
 مین کتنا جانب کیسو ی پر خم
 کہا یا کیستے کھٹ کھٹ تر آبا

ہیں

کسی را شک نیست که این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی

زین دل تپا هواخواه بهانه
گر بیان صبورى هوگیا چا
جوان کو دیکه طاعت فراموش
جو دیکه شکل پامال جفا کی
که هی عجمه خاطر پشان
جنون این اثر دکهاراها
دل بیتاب هی از خود میرده
جوپانی اوسنی بوی دامن یار
مقابل هو بیه دیدار سکنین
پری پیکر برای پرستش حال
که ای تازه بهار کامرانی
یهه کیا عالم هی بچکو کیا هواهی
هجوم غم سی دل ناشاد کیون هی
تجی دامن سی کیون حضرت بوئی هی
یهه کسکا طرز بیتابی خوش آریا
یهه کیسی داغ دین رخ پر نمودار
خدا یا داد رس هی مهران تو
یهه عارض حکایت جور طای
هو اینلا یهه جس سی روی نگیز

تلا یا تاب چشم جاودانه
گرا یهوشش سوکر بر سر خاک
اوشی گهیر کی وه غارنگه یوش
نظر آئی عجب قدرت خدا کی
مکدر هی برنگ گرد و امان
جو پیر این هی مشتاق قبای
حواس و هوش بین امن کشیده
هوا یهوشی پیهم سی بهشیار
هو مین در پرده باهم چار این
هوئی یون جلو بخش شاد قال
گل خیار گلزار جوانی
یهه کیون بیوجه رنگه و هوای
جگر آما وه سر یاد کیون هی
گر بیان گیر کیون حش بوئی هی
یهه کسنی طایر بسل بنایا
یهه پنچ کسکی باتون بچکو آزا
مصیبت مین مری تن فی فغان تو
برنگ پنجه خورشید جلای
وه شل هو با تبه شل پای چو مین

بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی

بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی

بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی
بسیار است و این سیرت کمالی

مردی در خدمت بدارک بود که ای نوزاد کافران با او درون مشاغل و اضطراب و دگرگونی می نمود و در خدمت بدارک بود که ای نوزاد کافران با او درون مشاغل و اضطراب و دگرگونی می نمود

جهان ہی خواب نادیدگی تعبیر
مقرر جای گاک دن تیر خاک
شمر کی طرح آتش زیر پاسب
جگہ پائی ہی آغوش بلا من
بہ منزل جای آسایش ہیں
کوئی آگے کوئی پیچھے روانہ
اہل کو اک ہیسانہ دھونڈہ لایا
خدا ہی دو جهان پر رکہہ نظر تو
ہو اقرار بان کو ہی حضرت عشق
اسی کی رہتی ہیں یہ لوگ محتاج
یہی ہی باعث عزت ہی ہے
کیا گو یا اسی فی عون منصور
ہو ایون جعفران وہ سینہ انکار
فسرغ مہر چرخ ماہر وئی
سعادت زاکلام ایزد ویاک
ہوئی خافل خداوند جہان سے
وہم بھی ہوئی پڑہتی تھی قرآن
گلی آئے ندامت سر کے
حجاب شب رخ عالم سے لوٹا

تامل کر کہ مشعل ابر تصویر
جو اس عالم میں ہی جزا و جزا
برنگ بوی گل محو فنا ہے
حباب آسانی اس بحر فنا میں
خبات بی ثباتی برکین ہے
یہی مدت سی ہی رسم زمانہ
میرا ہی وقت نصیب جسکے آیا
شب نامہ کا میری غم نہ کر تو
زہی قسمت کہ ننگ بہت عشق
قرار دار ہی عاشق کو معراج
عروج پایہ الفت یہی ہے
اسی سی قصہ عیسی ہی مشہور
پس ولداری یار وفا کار
کہ اوٹھہ اوختہ ریح نکوئی
پہنیں اب چند ساعت ہم جگہ جا
سعادۃ اللہ کہ ذکر این آن سے
غرض خلوت میں وہ دونوں پیران
کہ انہی میں بھی توبت گہر کے
قضائی مشعل اور اقیامت

مردی در خدمت بدارک بود کہ ای نوزاد کافران با او درون مشاغل و اضطراب و دگرگونی می نمود و در خدمت بدارک بود کہ ای نوزاد کافران با او درون مشاغل و اضطراب و دگرگونی می نمود

مردی در خدمت بدارک بود کہ ای نوزاد کافران با او درون مشاغل و اضطراب و دگرگونی می نمود و در خدمت بدارک بود کہ ای نوزاد کافران با او درون مشاغل و اضطراب و دگرگونی می نمود

ولی ہی تنگ وضع پاکبازی
قیامت کو اگر ایمان جنین گی
کہا اسی شادی کی تھی عصمت
خیال آتا ہی کیا اکدم کی خاطر
نہیں اندیشہ چشم این آن کا
کہ آگے جس کے راز دل ہمارا
مگر ہاں جبرے شکنیں دل زار
کہ آخر بھر استقبالِ سید
ہجوم جن و انسان و ملک ہی
اگر تو بھی کسی صورت سی تنہا
عجب کیا شادی دیدارِ اوسم
بہل جاؤں تیرے خیزمن ناشاد
مناسب ہی مگر ای یار جانی
کہا تیرے سب سے پوشاک ہوگی
شہنشاہ بس نشانِ صبح پاکی
جوان ہی بعدِ رخصتِ بادل زار
جو کچھ تھی سرگذشتِ غم و مان کی

کہ ہون منت گش عشق مجازی
 شراب و صل جنت میں پئین گی
 ضیائی دیدہ لیلای عصمت
 کروں میں پیروی نفس کافر
 فقط غم ہی خدا و پر جہان کا
 برابر ہی ہنسان و اشکارا
 تجھی دیتا ہوں اک تکلیف ای ٹیہ
 سحر کو ہوں گامین پاؤں حلابہ
 زمین چپ جای کی چشم فلک سے
 ویان ہو ایک ساعت جلو فرما
 بہلا دی دل سی یاد کاوش غم
 ندیکھوں بیکسانہ روی جلا و
 بتا دی کچھ بھی اپنی نشانی
 الم سسی نگل حشمتا کہ ہوگی
 ہوارا ہی طرف دولت سڑکی
 ہوا داخل میاں خائے یار
 ملکہ او سی سب اوسنی بیان کی

رفتن عاشق جانناز به قللگاه که خدا شدن محبوب عنایت بر ما

۱۷

ولی ہی تنگ وضع پاکبازی
قیامت کو اگر ایجان جنین گی
کہا اسی شاپد کیت سی عصمت
خیال آتا ہی کیا اکدم کی خاطر
نہیں اندیشہ چشم این آن کا
کہ آگی جسکے راز دل ہارا
مگر مان جیسے شکنجہ دل زار
کہ آخر بھر استقبال بیدار
ہجوم جن و نہان و ملک سہی
اگر تو بھی کسی صورت سی تنہا
عجب کیا شادی دیدار اوسدم
بہل جاؤں تہ خیزمین ناشاد
مناسب ہی مگر ای یار جانی
کہا تہن پر سیدہ پوشاک ہوگی
شہنشاہ بس نشان صبح پاکی
جوان ہی بعد رخصت بادل زار
جو کچھ تہی سرگذشت غم و مان کی

کہ ہون منت کش عشق مجازی
شراب وصل جنت میں پین گی
ضیائی دیدہ لیلای عصمت
کرون میں بیرونی نفس کافر
فقط غم ہی خداوند جہان کا
برابر ہی نہان و آشکارا
بچی دیتا ہون اک تکلیف ای
سحر کو ہون گامین پاؤں حلاو
زمین چپ جای گی چشم فلک سے
ویان ہو ایک ساعت جلو فرما
بہلا دی دل سی یاد کاوش غم
نہ کہ ہون ہیکسانہ روی جلاو
بتا دی کچھ بھی اپنی نشانی
الم سی نگل چشتناک ہوگی
ہوار اسی طرف دولت سر کی
ہوا داخل میسان خائے یار
مگر ادوی سی سب اونی بیان کی

رفیق عاشق جان باز تہ قلکاہ کہ خدا شدن محبوب عینت سراہ

فغانی طبع از خجسته و زلف از کمر
چو باده ای که در جامه کبریا
از کمرش می آید و در دهنش
چو باده ای که در جامه کبریا
چو باده ای که در جامه کبریا
چو باده ای که در جامه کبریا

خلق بی بول کو انجام بیان کا
که اسکا ناله تسلیم رکب نام
که گوید دل سی میر می شکایا
اسی پر انتهای شوق بر کے

نہ نکلا حسلہ اپنی زبان کا
اجبائے کہا ہنگام اتمام
یہاں تک یہ پسند طبع آیا
تریاوہ تر نہ اسین میر ہوس کے

ہوا یافت سی بھر سال در شاہ
تسبول خاطر ارباب فن باد

1000

قطرہ خج اختتام از تاج افکاش
اشرفی صاحب مخلص بر اشرف

زطر ز فوٹ راد و دی یافت
کہن افغانہ ساز تازگی یافت

بتوسیقی خدا چون این نشانہ
بخت اشرف پی تاریخ منتش
رنگ گلزار عیشہ بہار شتوی تاریخ ریختہ خامہ جلوه کار عبد اللہ فصاحت

چنانکہ بادہ مضمون و ما دم
جلیس حبلہ شمری شعاران
خراب ذوق امیر اللہ تسلیم
کہن افسانہ وار دجلوہ نو
شنیدن را دلم تاراج گردید
چسان گویم فسانہ بلکہ المنون
بدل افروز و طوق خواندش
جگر ز نالہ تسلیم پرورد
رضای نالہ تسلیم داری

بیاساتی کہ فیض اوستادم
امیس خلوت مضمون نگاران
شراب شوق بیما عشق تسلیم
رسم زونا کہ تسلیم بشنو
بشوق دیدنش چشم گم چید
بہ مضمون جگر فگشت دل خون
پے تاریخ تصنیفش تنہا
نوشت این سال ہجری جان پرورد
ہروی سال عسی دل جو آر می

نہ نکلا حسلہ اپنی زبان کا
اجبائے کہا ہنگام اتمام
یہاں تک یہ پسند طبع آیا
تریاوہ تر نہ اسین میر ہوس کے
فغانی طبع از خجسته و زلف از کمر
چو باده ای که در جامه کبریا
از کمرش می آید و در دهنش
چو باده ای که در جامه کبریا
چو باده ای که در جامه کبریا
چو باده ای که در جامه کبریا

قطرہ خج اختتام از تاج افکاش
اشرفی صاحب مخلص بر اشرف
بتوسیقی خدا چون این نشانہ
بخت اشرف پی تاریخ منتش
رنگ گلزار عیشہ بہار شتوی تاریخ ریختہ خامہ جلوه کار عبد اللہ فصاحت
چنانکہ بادہ مضمون و ما دم
جلیس حبلہ شمری شعاران
خراب ذوق امیر اللہ تسلیم
کہن افسانہ وار دجلوہ نو
شنیدن را دلم تاراج گردید
چسان گویم فسانہ بلکہ المنون
بدل افروز و طوق خواندش
جگر ز نالہ تسلیم پرورد
رضای نالہ تسلیم داری

چو باده ای که در جامه کبریا
از کمرش می آید و در دهنش
چو باده ای که در جامه کبریا
چو باده ای که در جامه کبریا
چو باده ای که در جامه کبریا
چو باده ای که در جامه کبریا